

STJUE de 21 de desembre de 2023, assumpte C-667/21

L'ocupador pot tractar dades de salut dels seus propis empleats si compleix amb el que estableix el Reglament Europeu de Protecció de Dades (accés al text de la sentència)

Un **empleat** del Servei Mèdic de l'Assegurança de Malaltia de Rin del Nord, **organisme públic alemany, va demandar el seu ocupador pel tractament de les seves dades de salut** com a conseqüència de l'emissió d'un informe pericial sobre la seva persona relatiu a una incapacitat laboral. Va al·legar que **l'informe l'hauria d'haver realitzat un altre servei mèdic** per evitar que els seus companys tinguessin accés a informació sobre el seu estat de salut i que les mesures de seguretat relatives a l'arxiu del dictamen sobre aquest informe eren insuficients. **El seu propi ocupador actuava com a servei mèdic.**

L'assumpte se sotmet al TJUE, al qual se li formulen **5 qüestions prejudicials**. Essencialment, el Tribunal analitza l'art. 9 del *Reglament (UE) 2016/679 del Parlament Europeu i del Consell de 27 d'abril de 2016 relatiu a la protecció de les persones físiques en allò que respecta al tractament de dades personals i a la lliure circulació d'aquestes dades i pel qual es deroga la Directiva 95/46/CE (RGPD)*, que prohibeix el tractament de categories especials de dades personals, incloent-hi les dades de salut, llevat excepcions que es troben taxades. **La qüestió central és si un organisme pot tractar dades de salut dels seus propis empleats quan actua com a servei mèdic, no com a ocupador.**

El TJUE estableix (primera qüestió prejudicial) que **l'art. 9.2.h) RGPD permet el tractament de dades de salut quan sigui necessari per avaluar la capacitat laboral del treballador**, sempre que es compleixin les garanties de l'art. 9.3, que exigeix que les dades siguin tractades per professionals subjectes a secret professional. El Tribunal destaca que **no hi ha al RGPD cap requisit que obligui que el servei mèdic sigui una entitat diferent de l'ocupador** (un "tercer neutral").

La sentència continua subratllant que el dret a la protecció de dades personals s'ha d'equilibrar amb altres drets fonamentals, seguint el principi de proporcionalitat. Els mecanismes per trobar aquest equilibri estan recollits en el mateix RGPD, fins i tot per a categories especials de dades com les relatives a la salut.

Pel que fa a les mesures de seguretat (segona qüestió), **no és necessari garantir que cap company de feina pugui accedir a les dades de salut, sinó que n'hi ha prou amb complir les garanties específiques de l'art. 9.3 del RGPD sobre el secret professional**. Aquesta interpretació es basa en el fet que el legislador europeu ja ha definit les mesures de protecció específiques necessàries. L'obligació de no accedir dels companys de feina es pot imposar al responsable del tractament en virtut de la normativa adoptada per l'Estat membre (art. 9.4 RGPD) o en virtut dels principis d'integritat i confidencialitat (arts. 5.1.f i 32.1, lletres a) i b) del RGPD).

Finalment, respon les altres **tres qüestions**:

- Perquè el tractament de dades sigui lícit, **no n'hi ha prou amb complir únicament allò que disposa, en aquest cas, l'art. 9.2.h) RGPD, sinó també amb alguna de les condicions de licitud del tractament de l'art. 6.1 del Reglament.**

-
- **El dret a indemnització contemplat a l'art. 82 RGPD** per danys i perjudicis materials o immaterials com a conseqüència d'una infracció **compleix una funció compensatòria**, no dissuasiva ni punitiva.
 - **El naixement de la responsabilitat del responsable del tractament** (art. 82 RGPD) **se supedita a l'existència de culpa** per part d'aquest, **la qual es presumeix**, tret que demostrï que no és de cap manera responsable del fet o fets que ha o han causat els danys i perjudicis, i, **d'altra banda, aquest art. 82 no exigeix que el grau de culpa es tingui en compte en fixar l'import de la indemnització per danys i perjudicis** concedida com a reparació d'un dany immaterial sobre la base d'aquesta disposició.